

Қуллим - султонлим!

15:00 / 14.12.2021 2237

Аниқ қачон бўлгани эсимда йўғу, бир пайтлар бир танишим мендан «Нима учун намоз ўқийсан?» деб сўраб қолди. Сабабини айтишдан олдин унга: «Сенга иллатини айтайми ёки ҳикматиними?» дея саволига савол билан жавоб бердим.

Суҳбатдошим менинг бу саволимдан ажабланди. «Бу билан нима демоқчисан?» деб яна савол берди у.

- Иллат ҳақиқий сабаби дегани. Ҳикмати эса ундан кўзланган фойда ва манфаат, - деб қисқача тушунча бердим.

- У ҳолда, қани, иллатини гапир-чи, - деди у.

- Намоз ўқишимнинг ҳақиқий сабаби унинг илоҳий амр эканидир. Мен намозни фақат Аллоҳ буюргани учунгина ўқийман.

– Хўп, унда ҳикмати нима?

– Ҳикматини санаб тугата олмайман, – дедим ва дарҳол хаёлимга келганларини санай бошладим. – Намоз жаҳаннам ўтидан қалқон, қабр азобидан ҳимоя, жаннат эшикларининг калити, абадий саодатнинг василасидир.

Намоз қалбга озуқа, руҳга шифо, виждонга мезон, ақлга истоқамат, иродага қувват, ҳиссиётларга интизом, танага сиҳат беради.

Намоз мўминнинг меърожидир, уни маънавий юксалтирадиган нарвондир, барча ибодатларнинг мағзидир.

Ҳаётингни тартибга солади, гуноҳлардан сақлайди, маънавий кирларни тозалайди.

Руҳ намоз дарчаси орқали нафас олади, ҳаловат топади, сакинатга эришади, Раббига йўналади.

Лекин буларнинг бирортаси бўлмасам ҳам мен барибир намозимни ўқийверар эдим. Чунки унинг фойдалари инсонга тасалли бериши мумкин, бироқ ҳақиқий сабаб бўлолмайди. Улардан нақд берилмай, балки охиратга олиб қўйилади...

Ўшанда танишимга айтолмаган гапларимдан, имкон бўлса, яна қуйидагиларни етказишни истардим:

«Намоз иймонининг тилдаги ифодаси, ожизлигимнинг, нотавонлигимнинг, чорасизлигимнинг, қисқаси қуллимнинг эътирофидир.

Намоз кўзимнинг нури, кўнглимнинг сурури, ҳаётимнинг қувончидир.

Дунём у билан чароғон бўлди, ҳақиқатни унинг нури билан кўрдим, бошқа борлиқларнинг ибодатларини унинг илҳоми орқали билдим.

Рукудаги зиллатимда иззатимни топдим.

Роббимга бош эгишим, бошқа бировга бош эгмаслигим учун ичилган онтдир.

Саждада пешонам ерга текканида руҳим мени чексиз неъматлари билан яшатиб қўйган раҳмат қўлини ўпади.

Намозда мен олам бўламан, олам эса мен.

Буюк девонда коинотнинг таржимонлигини бажараман.

Тилсиз борлиқлар менинг тилим билан тилга киради.

Жойнамоз тахтим, сажда салтанатим ва қуллим султонлигимдир!»

Умар Севинчгул

«Ҳилол» журналининг 11(32) сонидан